

Andělé
DEZ
křídél

Michaela Boho

Andělé bez křídel

Michaela Boho

Anotace

Už se vám někdy stalo, že jste se zamilovali? Že jste se zamilovali do někoho naprosto nevhodného? Třeba do manžela vaší kámošky? Anebo do syna? Do někoho stejného pohlaví?

Tři ženy různé generace, které svede dohromady osud. Společného mají mnohem víc, než vůbec tuší. Láska, sex, zneužívání, podvádění, lesbické vztahy, chtěná a nechtěná těhotenství, mezigenerační vztahy – tohle je život! Nikdy tomu nebylo jinak. A ať už tady hledáme cokoli, vždycky bude nejdůležitější, kdo nám na té cestě dělá společnost.

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 108. knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Michaela Boho
Korektura: Nicol Keithe
Sazba: Monika Kurucová
Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

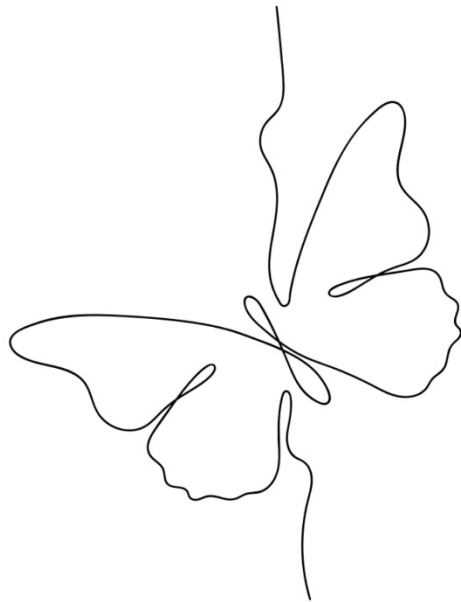
ISBN
978-80-53064-65-1 (epub)
978-80-53064-66-8 (PDF)

Kniha je inspirovaná skutečnými lidmi i událostmi. A tak trochu popírá zlaté pravidlo: „Co si nepamatuješ, to se nikdy nestalo.“

Hlavní hrdinka je pojmenována po mém morčeti... beze vší ironie. Morče bylo moje první zvíře a měla jsem ho opravdu ráda, jen jsem mu to tehdy ještě nedokázala dát najevo.

Věnováno mému mladšímu já s díky a omluvou!
Dále věnováno všem těm, kteří o sobě pochybují a vůbec netuší, jakým pokladem pro druhé jsou.
Takových lidí mám v životě hned několik.

(anděl?!) **ŽANETA**

Přijde Matka Tereza k nebeské bráně a zatluče na ni. Za chvíli se otevře okénko a vykoukne svatý Petr: „Aha, to jsi ty, tak pojd' dál.“

Zrovna je čas večere, a tak Matka Tereza dostane chleba s máslem. Poděkuje a jde spát.

Je ráno – snídaně: opět chleba s máslem.

Oběd: chleba s máslem.

Večere: chleba s máslem.

To už je Matce Tereze divné, a tak říká: „Víš, Petře, já jsem skromná a je mi jedno, co jím. Ale řekni mi, proč pořád jíme jen chleba s máslem?“

A svatý Petr říká: „Viděla jsi tu kromě nás ještě někoho? Pro dva se přece nevyplatí vařit!“

Žaneta Černá se v odletové hale ve Vídni pod tabulkou s nápisem „Gate D63“ úzkostlivě choulila do mikiny. Na letence stálo 5. 1. 2015, Gate D63, 14:30, Vienna – Larnaca. Bůhvíproč si zrovna teď vzpomněla právě na tenhle vtíp. Vyprávěl ho kdysi její děda v hospodě na návsi, kam si tenkrát přišla pro vodového nanuka brčálové barvy (dědeček si ji vždycky dobíral, že z dřevěného klacíku beztak určitě olizuje zmrzlé smrkance Vodníka z místního rybníka), když byla ještě malá holka a trávila každé letní prázdniny u babičky na vesnici. Vtipu s Matkou Terezou ale vůbec nerozuměla.

„Já to nechápu!“ vztekala se tehdy.

„Co na tom nechápeš? V tom nebi už prostě nikdo jinej nebyl!“ snažil se jí děda znovu vysvětlit pointu, přičemž se hurónsky smál a jeho kamarád, traktorista Pepa, jakbysmet.

„V nebi přece ještě museli bejt andělé!“ trvala na svém devítiletá Žaneta.

„No ty právě taky spadli! Nebyl tam už nikdo.“

„A proč by jako spadli? Vždyť maj přece křídla! Můžou létat,“ nechtěla se vzdát.

„Protože zhřešili.“

„Jak jako zhřešili?“ nechápala.

„Každej, kdo nějak zhřeší – nechová se hezky k druhým lidem, krade, provede něco zlého, hodně zlobí, anebo odmlouvá dědečkovi tak, jako třeba občas ty, půjde do pekla!“ snažil se ji zastrašit děda s dramatickým výrazem ve tváři.

„A jak ty andělé zlobili?“

„Prostě udělali něco špatnýho, nebo na to třeba jenom pomysleli! Nechovali se příkladně. Všichni v životě občas chybnou, nikdo není dokonalej celej život bez jedinýho zaváhání. Ani andělé!“

„A pak padají z nebe?“ nevyházela Žaneta z údivu.

„Jo, pak padaj.“

„A proč padají? Proč teda nepoužijou ty svoje křídla?“

„Protože prostě padaj!“ zakončil debatu děda jako by to byl nad slunce jasnější vrchol tý naprosto nejabsolutnější logiky, která se už víc nerozporuje.

„Ahá! To nechápu!“

Při té vzpomínce se nepatrně pousmála, ale jen do chvíle, než se už asi pojedenácté podívala na hodinky.

Kolik hodin nám zbejvá do odletu? Cože? Celý tři hodiny! Ten čas vůbec neutíká, pomyslela si. *Však už tu dobrý dvě hodiny dřepíme!*

K tomu všemu ještě seděla vedle holky, kterou sotva znala a prakticky si s ní neměla co říct. Petra byla vždycky tak nějak zvláštní. Vyšší, statné postavy se splihlými vlasy neurčité barvy, které rámovaly zvláštně hranatý obličej, z něhož vykukovaly jiskrné oči. Oči, ty měla krásné, vřelé. Ve škole se s nikým nebavila a pořád se jen přitrouble usmívala.

Těma svýma očima!

Jestli Žaneta něco nesnášela, tak takový ty sluníčkový lidi, co je jim pořád fajn, ať už je mráz, mlha, příšernej hic, bičuje je déšť, ošlehává vítr, anebo je snad zrovna přejíždí náklad'ák plnej radioaktivního odpadu. Taková ti celoživotní jogíni, nebo jak je nazvat... Podělaný sluníčkáři!

A s touhle holkou že má strávit půl roku svýho života? Bezva... Hlavu zabořila do hloubi kapuce své „poletuchy“, jak s oblibou označovala svoji super-originální barevnou mikinu s takzvanými „netopýřími křídly“, což jsou jednoduše rukávy rozšířené až nahoru tak, že vypadáte jako vakoveverka, jenom uletět! V hale bylo poměrně chladno, to Žanetu lehce znervózňovalo, neboť měla vždycky pocit, že zcela určitě nastydne a bude

ležet na plicním s tuberkulózou minimálně měsíc, stráví-li v překlimatizovaném prostoru byt jen hodinu.

Uletěla by hned teď. Kamkoliv! Roztáhla by netopýří křídla své barevné mikiny a čus.

„Posraný jogíni.“

„Co říkáš?“ zeptala se se širokým úsměvem Petra, které evidentně zima nebyla. Na sobě měla široké kalhoty z jakési pytloviny a tričko velikosti XXL s krátkým rukávem a nápisem „JUST BE HAPPY!“

No, to určitě, pomyslela si Žaneta ironicky.

„Nic, nic...“ broukla jen, aniž by si všimla, že svoje myšlenky ventiluje nahlas.

„Ještě budeme docela dlouho čekat, nechceš se tu projít? Zase byly tyhle letenky nejlevnější,“ snažila se Petra dál.

„Jsem unavená a je mi zima,“ vedla si Žaneta svou.

„Kolik je ti let?“

„Dvaadvacet a zrovna dneska, proč?“

„Jéé, bezva! Všechno nejlepší! To musíme oslavit! A máš nějaké sourozence?“

„Ne.“

„Já mám dva bratry, jeden je starší a druhý je moje dvojče.“

Její oči byly stále veselejší, což začalo Žanetu tak trochu děsit.

Brr, how creepy!

Tuhle konverzaci je potřeba hodně rychle ukončit.

„Hmm...“ broukla netečně.

Hlavně žádný dlouhý hovory.

„Nepřipadala sis někdy osaměle? Když nemáš sourozence?“

„Ani ne!“ odsekla.

Vlastně docela často, uvědomila si v tu chvíli Žaneta. Jako malá nechtěla o bráškově, kterého si tak vehementně přál její otec, ani slyšet. Byla vždycky vzteklá a křičela, že v případě nutnosti malého bratra utopí v sudu na dešťovou vodu jako slepici. Morbidní byla už tehdy, to se musí nechat!

„Janet Black aneb Žaneta Černá, jako moje duše!“ říkala o sobě s oblibou žertem.

Nechtěla se s nikým dělit o pozornost rodičů, které měla už takhle poměrně málo. Rodiče byli zaneprázdněni prací často až do pozdního večera, a tak si Žaneta zvala domů kamarádky, se kterými rády pojídaly chipsy a koukaly na horory. Takže se vlastně nikdy jako malá holka příliš

osaměle necítila. Až pak večer, když ještě rodiče nebyli doma a ona se strašně bála, že se nějaký duch nebo vrah znenadání objeví právě u nich v chodbičce jejich bytu tři plus jedna!

Když viděla poprvé film Šestý smysl s Brucem Willisem, vídávala ještě tak dva měsíce mrtvé lidi po celém kvartýru, stejně jako kluk ve filmu. V té době si vypěstovala silnou empatii ke všem paranoidním a schizofrenním lidem. I přesto si ale hned další den holky opět pozvala a koukaly na film znovu. Nehodlala to vzdát. Byla přece srdcař!

Když ale postupně začala mít strach zvedat vyzvánějící telefony, ve 3:15 ráno by se raději počůrala, než aby vylezla zpod peřiny a jednoho rána měla tak silný pocit, že jí při čištění zubů stojí kdosi za zády, že ani nenašla odvahu pohlédnout do odrazu v zrcadle, aby se nalíčila, holčičí hororové seance skončily.

Navíc se stejně všechny rozutekly na střední školy a Žaneta se s rodiči přestěhovala do rodinného domku na samém okraji České Lípy. Pak vyplnila veškerá svá odpoledne různými koníčky, brigádou a učením tak, aby se zaměstnala a necítila se sama.

S přestupem na vysokou školu se přestěhovala do Hradce Králové, kde první roky zažívala spoustu zábavy s novými přáteli, zkrátka žila plnohodnotným, studentským, „kolejním“ životem. Pravdou ale bylo, že se často cítila opuštěná. Máma s tátou daleko a nějaký sourozenec, který vás sice zpočátku přivádí k šílenství, ale postupem času se z něj stává váš spojenec při hádkách s rodiči, později i podpora a pomoc v nesnázích, v jejím životě scházel. Pak si teprve začala uvědomovat, jak hloupá tehdy byla, když zuby nehty bránila své výsadní postavení jedináčka v rodině.

No, ale s tím už se nedalo nic dělat. Krok po kroku se během těch dvaadvaceti let musela naučit hájit své zájmy a názory před ostatními členy rodiny sama.

Ne, že by se jí to úplně povedlo... ale drobné úspěchy tu přece jen byly, například tahle cesta – půlroční program Erasmus na Kypru!

Matka běsnila, když jí Žaneta volala, že byla vybrána ve druhém kole, kdy se pouze doplňovaly sestavy uchazečů o stipendia v zahraničí, a ona se na poslední chvíli rozhodla přihlásit. Otec si tůkal prstem na čelo, co že tam jako bude půl roku dělat?! Měla by přece studovat, a ne lítat po všech čertech. Nicméně se jí podařilo včas vyřídit všechno kolem pobytu, složit zkoušky zimního semestru v předtermínech a začátkem ledna mohla odletět z Prahy do Vídně, odkud mířila dál na jih.

Tak a teď tu seděla.

V odletové hale pod tabulkou s nápisem „Gate D63,“ kde už jí pomalu ale jistě začínaly omrzat špičky uší, jaká tu byla příšerná klendra, takže docela určitě brutálně nastydne a bude napojena na dýchací přístroje!

V odletové hale s podivnou holkou, která ji buď nudila svým mlčením, děsila neutuchající optimistickou jiskrou v oku, anebo obtěžovala všetečnými dotazy. A k tomu všemu svým vzezřením nápadně připomínala jogína z Ášramu!

V odletové hale ve Vídni, kde bude takhle sedět ještě dobré tři hodiny.

Čekala, že se musí každou chvíli kolem prohnat takový ten chomáč prachu a slámy jako ve starých westernových městech duchů.

Tak tady to máš, otče, už pomalu, ale jistě, začínám tohoto výletu litovat, pomyslela si trpce.

* * *

Když pak po necelých sedmi hodinách dosedalo letadlo společnosti Lufthansa na runway v Larnace, věci se daly do pohybu a Žaneta začala konečně zažívat tolik vytoužená dobrodružství. Třeba hned před příletovou halou s Petrou zjistily, že autobus do Nikósie, kde měly příštích pět měsíců chodit do školy a bydlet ve školní ubytovně, z letiště až do večera žádný nepojede. Nikdo z letištního personálu nevěděl, kdy měl jet o víkendu další a jestli vůbec. Na palubě letadla holky naštěstí potkaly další dvě Češky, které si prozřetelně zajistily ubytování přímo v centru Larnaky, a protože si během letu docela dobře poklábosily, nabídly jim holky nocleh u sebe na pokoji. Dokonce na ně na letišti čekal taxík. Žaneta si hned ironicky pomyslela, že ač jsou obě holky blondýny a ještě ke všemu z Prahy, jsou celkem schopné a dokonce i zábavné!

Navečer si společně prošly historickou část města a dost se přitom nasmály. Tak strávila Žaneta první noc zcela neplánovaně v Larnace, aby mohly s Petrou druhý den ráno chytit autobus, který z centra Larnaky jezdil, kupodivu bez větších problémů, přímo do hlavního kyperského města Nikósie, jež se mělo na půl roku stát jejich novým domovem.

Malebná čtyřpodlažní bytovka se nacházela v ulici Larnacos 96, řecky „Larnakos-enenýnda-exi“, jak se velmi brzy naučily odříkávat z paměti, protože taxikáři na nic jiného neslyšeli a pravidelná autobusová doprava se

na tomhle ostrově rovnala dost dobrému fóru. Znělo to trochu jako zaklínadlo z Harryho Pottera. Vilka ale byla skutečně kouzelná.

Budu-li se pouštět do podrobnějších popisů holek z vilky v „Larnakos-enenýnda-exi“, nejspíš vás tím unudím a ještě vám seberu možnost představit si je po svém. Zmíním tedy vždy jen nějakou pikantnost, jež se jich jednotlivě týká.

Na každém podlaží byly dva byty po dvou lidech, přičemž byty disponovaly plně vybavenou kuchyní, obývánkem s velkou širokoúhlou televizí a dvěma pokojíčky. Petra vyfasovala byt ve druhém patře s drobnou blondátou spolubydlící Helene z Německa.

Helene byla šprtka, co měla každé prso jinak veliké a trpěla tím tak moc, že se raději pořád učila. Randit kvůli tomu začala až v devatenácti.

Žaneta bydlela hned nad ní ve třetím patře s velmi sympatickou plavovláskou Malinou z Polska. Vzájemně si holky naprosto dokonale sedly.

Malina byla chytrá, o několik let starší studentka řeckého jazyka a výborně vařila. Protože co se kuchyně týče, měla Žaneta odjakživa obě ruce levé, a ještě k tomu zkroucené dozadu (to nejspíš podědila spolu se sklony k hysterii po mamince), nemohla si na svou spolubydlící ani trochu stěžovat. Malinina rodina byla silně věřící, což ji štvalo. Katolickou víru nenáviděla. Nikomu o tom neřekla, ale plánovala si na Kypru najít partnera, pokud možno odněkud z jihu, a už se domů nikdy nevrátit.

Na Žanetině patře ještě bydlela další usměvavá vysportovaná Němka Louisa s okatou dlouhovlasou Polkou Annou.

Anna byla krásná bruneta, cílevědomá, hodně se učila. Anna trpěla mentální anorexií, protože jí její dlouholetý přítel doma v Polsku několikrát popíchl, že je tlustá. Všechno jídlo tedy tajně vyhazovala do koše, nebo ho zvracela.

Louisa oplývala neutuchající energií stále něco podnikat, tak svými aktivitami zaměstnávala Žanetu, což jí vůbec nevadilo. Louisa byla závislá na lécích na spaní, jelikož trpěla kvůli svému ADHD insomnií. Kupovala je na černém německém trhu, neboť ji žádný z lékařů, které požádala o pomoc, nebral vážně.

V protějším bytě žila malá potřeštěná Litevka, co měla problémy s alkoholem. Ne že by se po nějakém „rozjezdovém“ čase na Kypru našel byt jen jediný erasmácký student, který by neměl problémy s požíváním lihovin v nadměrném množství a s železnou pravidelností, ale na obranu

ostatních s nimi malá Litevka přiletěla již z Vilnius. Neměla záklopku, takže zvládala chlastat až do bezvědomí.

A Češka Lenka, která na Kypru žila už druhým rokem. Lenky matka byla prodavačka v Lidlu se sklony k vyhledávání agresivních partnerů. Tak Lenka skončit rozhodně nechtěla, takže si na Kypru stihla nabrhnout kyperského štramáka, pana učitele řečtiny, a ve vilce se příliš nezdržovala. Jednou se mu po hodině vetřela do kabinetu pod záminkou doučování, kde mu jen tak mimochodem poskytla orální sex. Zřejmě kvalitně...

Prízemí obývaly Španělka Dolores a Maďarka Katalin, která měla alergii na laktózu, o níž nevěděla, takže měla v jednom kuse průjem a vyrážku.

Dolores byla asexuální. Ztroskotat na tom každý její vztah. Přestože byla krásná a přitažlivá, nápadníci se o ni prali, nechtěla šukat! Měla k tomu odpor, tak proč by to dělala na sílu? Každý máme své problémy.

Studentské apartmány si byly všechny podobné a byly poměrně luxusní. Život tu plynul úplně jinak. Pomaleji, a tak nějak příjemněji. Místní nikdy nikam nespěchali. Autobusy nikdy nejezdily (když už tedy zcela výjimečně skutečně přijely) podle jízdního řádu, nic nezačínalo včas, takže vlastně ani nebylo proč a kam spěchat. Holky se v Nikósii velice brzy zabydly a přivykly novému prostředí i režimu. Lenka dokonce tak moc, že se tu hned následujícího léta za toho svého řeckého pedagoga provdala. Všechna děvčata z vilky v Larnacos 96 – „Larnakos-enenýnda-exi“ chodila společně každý všední den na tříhodinové lekce řečtiny a o víkendech nakupovat na farmářské a bleší trhy. Panovala tu pohodová rodinná atmosféra a všem to tak vyhovovalo.

Výuka na kyperské univerzitě začínala v osm hodin ráno. V osm nula pět příběhly do třídy udýchané Petra se Žanetou s jazykem na vestě, protože byla jednak Petra po ránu neuvěřitelně neorganizovaná, a druhak snad jako jediné studentky z celé univerzity neměly k dispozici auto, musely tudíž dennodenně šlapat za každého počasí do školy po svých. V osm deset se začali sjíždět první kyperští studenti. Osobní automobil tu vlastnil naprosto každý Kypřan. V osm dvacet jich tam byla zhruba polovina, v osm třicet přicházel učitel a kolem tři čtvrtě na devět poslední opozdilci s ranní dávkou frappé v plastovém kelímku. Ekologii tu nikdo moc neholdoval. Pak už byla třída kupodivu kompletní a světe div se, zvonilo na přestávku!

Nikdo nic nenamítal ani nekomentoval. Zkrátka ostrov Kypr si takto žil svým vlastním zpomaleným životem.

* * *

Erasmácký měsíční rozpočet, který holkám přicházel na účet z univerzity v Čechách, pokryl náklady za nájem a jídlo zhruba tak na dva týdny. Jelikož neměla Petra žádné našetřené peníze a její rodiče byli v otázce kapesného poměrně nekompromisní (Petřin táta totiž razil heslo: „Dělej si tam třeba kurvu, ale hlavně si na to vydělej sama, ať poznáš hodnotu peněz!“), rozhodla se hledat brigádu. Žaneta byla kolegiální a šla do toho s ní. Bylo jí Petry docela líto. Za těch několik týdnů strávených v její přítomnosti stihla zjistit, že je vlastně celkem fajn holka.

I na ty šílený jogínský oči už si celkem zvykla.

Prošly spolu pár kaváren a restaurací s nepříjemnými zákazníky nebo šéfy, než našly pěkné místo v R&B klubu Teez, kde se každý pátek konala party na jiné téma. Žaneta byla přijata na post servírky a Petra jako šatnářka, což se jí dvakrát nelíbilo, ale peníze potřebovala. A pořád to bylo lepší než se někde kurvit, opakovala si dokolečka v duchu. Od té doby chodily každý pátek na osmou večer pracovat do klubu, kde jejich pobyt na Kypru získal zcela nový rozměr.

Už na prvním meetingu jejich pracovního týmu Žanetu zaujal barman Greg, vysoký Afroameričan z Liverpoolu. Byl stylově oblečený, nesmírně vtipný, charismatický a měl široký bílý úsměv. Společně s ostatními zaměstnanci domluvili téma další páteční party, pro holky první, kterým bylo maškarní, a rozdělili si rajóny v klubu. Holky byly také poučeny ohledně placení a pravidel bezpečnosti, a pak už jen doslova naskočily do rozjetého vlaku.

Petra byla z práce v šatně navzdory své sluníčkové povaze přece jen trochu zpruzelá, ale Žaneta se na place cítila jako ryba ve vodě. Z řečtiny už uměla pár základních frází, tak mohla se zákazníky občas i prohodit pár slov řecky, z čehož byli nadšeni a moc ji chválili. Ostatně podle toho taky vypadalo dýško. Ačkoliv byla brigáda Petřin nápad, Žaneta si práci v klubu skutečně oblíbila.

Pracovní parta se tvářila taky fajn – tři barmani, čtyři servírky, dva dýdžejové, dva vyhazovači, Petra v šatně a dva šéfové, kteří zároveň

zajišťovali zásobování klubu. Party v Teezu byly vždycky dost vydařené. Na té kostýmové se třeba objevilo osazenstvo od filmových postav, přes bohy z Olympu, čerty a démony, až po kovboje.

Žaneta se pokaždé výborně bavila. Zejména proto, že mohla pít prakticky cokoli, když ji zákazníci pozvali na drink, a že ji zvali hojně. Tudíž se většinou kolem půlnoci už solidně motala, nebo dokonce tančila na pódiu hned vedle dýdžejského pultu. Barmani se jí vždycky smáli a vehementně ji v tanci podporovali. A jelikož oba šéfové byli mimo jiné i schopní manažeři, věděli, že dobrá atmosféra v klubu je základ veškerého byznysu, tak ji v divokém tanci nijak nebránili. Naopak měli potrhlou Žanetu moc rádi a zákazníci ostatně také. Každý pátek si tak mohla užít super párty a ještě dostala zapláceno.

Nejlepší ale na tom všem, kromě Bacardi s limetkou a colou, byl jednoznačně Afroameričan Greg! Urostlý černoš s temnými očima. Když přišel na kostýmovou párty celý v černém, s kloboukem a se škraboškou na očích coby Zoro, takže ho za barem (kromě svítivě bílých zubů) nebylo téměř vidět, všichni jeho vtip ocenili. Byl zkrátka neskutečnej borec. Žaneta měla jasno. Toho týpka musí dostat!

Nejen že mu míchání drinků šlo, ale také mu každý jeho outfit šíleně slušel. Na čtvrtečních poradách byl zdrojem těch nejzábavnějších a nejoriginálnějších nápadů. Žaneta tušila, že i kdyby jí Bacardi s limetkou a colou tak pekelně nezachutnalo, byla by na baru pečená vařená už kvůli Gregovi, který ji v její nové zálibě zpoza pultu povzbuzoval a doléval jí o sto šest. Líbila se mu od prvního dne, kdy do klubu přišla. Když se pak přiopila svíjela na podiu, vyloženě ho vzrušovala. Navíc s ní byla sranda, jak pochopil hned na druhé směně, kdy se ji snažil vyhecovat, ať zatancuje přímo u něj na barovém pultu. Zprvu bylo vidět Žanetino chvilkové zaváhání, neboť ji svým nápadem zaskočil, pak se ale vyšvihla jednou nohou na bar. Greg jí podal ruku, aby jí pomohl nahoru a Žaneta rozjela svůj sexy tanec na plný pecky. Nadšení štamgasti uvolnili prostor kolem barového stolu a rozjařeně tleskali do rytmu. Ten večer dostala nejen ona, ale i Greg, takové dýško, že si za něj po směně zašli za odměnu na ten nejluxusnější ranní kebab, který kdy jedli. A ještě jim dost zbylo.

Tehdy Greg okamžitě uznal, že je holka do nepohody.

* * *

Na Kypru bylo dobrým zvykem políbit se na přivítanou na obě tváře, stejně tak při loučení. Jednalo se o přátelský rituál. Kypřané jsou zkrátka milovníci! Samozřejmě mezi muži klasické poplácání po ramenou, nebo potřesení rukou většinou postačilo. Na třetím týmovém meetingu se ale stalo něco, co bylo pro ostatní zaměstnance klubu poměrně nečekané, ačkoliv Žaneta s Gregem to vůbec nezaregistrovali. Snad proto, že jim v tu chvíli přišlo všechno tak nějak přirozené. Když byly organizační věci ohledně nadcházejícího pátku vyřešeny a všichni začali „po kypersku“ mizet, Žaneta s Gregem se objali, políbili na pravou tvář, na levou tvář. Poté se na sebe zadívali, usmáli a políbili se potřetí, dlouze, přímo na rty. Holky ještě ode dveří mávly na ostatní a odešly postranním východem pro personál. Na ulici se Petra do Žanety okamžitě pustila.

„Co tohle bylo?“

„Co bylo?“

„No, s Gregem přece? Vy spolu něco máte?! A ani si mi nic neřekla.“ Petra vypadala zklamaně a vyčítavě zároveň.

„Nemáme! Bavíme se normálně jako s ostatními, proč?“ nechápala Žaneta.

„Proč, proč, že se líbete normálně přede všema!“

„Jak líbeme? Kdy? Kde?“

„No třeba teď při loučení! Vždyť jsme tam na vás všichni zírali jak z jara!“

„Cože?“

„No, co asi. Mohlas aspoň něco říct!“ zklamání vystřídalo naštvání.

„My spolu ale fakt nic nemáme! Bych ti řekla, bavíme se přece vždycky o všem, Peti! Tyjo, ono to tak asi klidně mohlo vypadat, vid’?“

„Rozhodně! Normálně jste se tam přede všema cimali! Takže fakt nic jo?“

„Cimali, prej! No, nic. Bych se ti svěřila!“ obořila se na Petru Žaneta v dobrém a smířlivě ji chytila kolem ramen.

„Teda zatím nic!“ dodala významně se zvednutým ukazováčkem a náznakem šibalského úsměvu.

Pak se obě rozesmály.

* * *